

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publisher online and owner, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžalić

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

September 2019

Ali Al Hazmi

Take Me to My Body

Translated by : Hamdy Elgabry

A street through a wall

To be tormented by woman in your imagination
a woman created by your visions
from illusions and emotinal pain.
To sleep blissfully on the thorns of her laughter
To see her, with your eyes closed, roaming through the deserts
Of your ruin
To let her weave leisurely, leisurely
the snares of her charm around your neck
to feel the light ealls of her footsteps
coming slowly towards your night
To watch her levity as she goes up like butterflies
towards a bank in the blaze of your bed
To accompany her to the sky,s distant limits
When she passes the feathers of her hand over freckles
climbing the sighs of your chest
To encircle her like a dove
with your arms in binding longing
To cover the hems of her desire
With the unruliness of your horses till the break of dawn.

A woman who, carelessly , split up your life dream
into two, halves,
cut with her gaze street
through the wall of your confusion,
hammered the nail of her picture, forcibly, into
the head of your imagination,
a woman who couldn't leave the walls of your delusion

Her only guilt was to smile one day,
by the sidewalk, at a guy in front of her,
whom you blocked out, unintentionally,
by standing between them.
You kept gazing at her, with a prolonged desire,
You weren't aware that your standing was delaying

a spacious bosom would open its arms in the wind
to take her away from you
after a little while.

Take Me to My Body

A woman said to the traveler: Take me to the sea,
There, I was born on the passion of the waves
The winds carry me on a journey
Of which I recall nothing but expatriation
Propagating in the wasteland of my soul,
No longer does my need for a little luck
Aid me with more patience
To toss the embers of my long delay

A boy says to a girl tucking her fingers
Under the buttons of his jacket pouringly
Let my desire in your crowdedness
Float a little on the surface of the water
For the sea is wasting our chance
Of finding refuge in a nostalgic wreath we weaved
In cheerful nights,
Embrace me longer for those embraces lull
our singesawaiting the distant,
let my candle in my absence die and light
with the longing of lovers the dimness of this night,
He knew
The sky would rain again
In the absence of his hands... and he didn't wait!

I fear the sea...

You, like me, fear the sea?!

And it is the flute of nature, the plains of longing,
The refuge of the universe!

I fear the sea for you, the shore eroding under its feet in all seasons

We will be weary, I told you yesterday:
Take me to my body ... we repose!
We will be weary, if the coasts rain us
With the thirst salient in its silence,
We will be weary, if the distance fence us
In this metallic apathy, and the dream became for us
Further than a vine in the hands

Seamen asking about the sea!
How could they retreat to its saltiness
After all those years!

What is left for them in its waters
Except the glistening of seaweeds and the bitter exhaustion?!

The far lands that faded their strive
Breaking the paddles of their desires
No longer look back
To the fires of their stares whenever they ask
About the wind: What did it want
From directing the helm of their journey towards languish?
Those going to the sea lose
All the pearls of their souls altogether
When they leave the suns of their joyfulness
In the eyes of their loved ones
The dominance of the salt is being too harsh
On the soul's gull as it passes the shore in petulance
And responds to a safety swarm
Looming on the water's body
Lightly..

She Lost the Keys to Her Desire

A lonely woman
Struggling with the whip of autumn
With hands so bare
Of luck, family, and friends
The autumn which kept creeping over
trees she hid
away from the passers

How she fears the past,
and a dream that doesn't visit her sleep twice.
Whenever she fences with the little of her hands
the butterflies of a dawn waving at her,
the palm of absence
went fading her shadows in the wind

She no longer cares
about the goldfinches fleeing of the dimness of her terrace
Life has taught her to bend away
from the joyfulness of her femininity, so soon
to not reach for the ripe fruit
On the branches of the body
To not try to awaken her shivers

At the fall of night..
She lost the keys to her desire
In the long await with which she consoles the bird
That bleeds from her soul

With hollow eyes
So empty of warmth, love, and hopes
She keeps rowing down an empty river
Surrounding her loneliness at the brink of night,
willingly
She surrenders herself to the ill exile
Without a single glimpse to the flute that lulls
the embers of her fires
from the distance

A long night passes
on the metallic silence of her solitude
The pains that gaze into mirrors
looks on her dream pouringly

There's no clear meaning
to this headache dwelling in her head
For autumn has ended
And the morning of butterflies
Is about to regain its footsteps
to a bank far at the end of the coos

And there's nothing preventing the river
From tracking the passage of her anklet
On the nearby hills!

Could she desire to praise the eye of the distant again?!
Could she weave from the sun a shawl for her cold femininity,
From a new dawn?!

A City Lung Crowded with Defeats

(1)"Departure"

The roses of words dry up so rapidly at the airports;
Birds of the eyes, falling upon the terraces of the faces,
Address the verses of their purity in bitter agony;
Ice fingers melt in warm hands, clutching them for the last time;
Leather bags of sadness seem ready for vomiting
Upon hearing the last call;
Hands wave for tears to fall down from the sublime trees of the human
Bones;
Hearts throbbing out of dear bodies on seats about to fly,
A nectar of kisses traveling on a cheek
That has already fastened the safety belt to its waist;
A river of chaos mingles with branches of cries swimming in the
whiteness of their conscience,
Or waste the last minutes of quick last hugs on a receding bank.
Since distances are diminishing in the eyes that dream of a similar flight,
The roses of words will stay on the airport floor , lifeless and dried up,
and in complete despair.

(2) "An Acquaintance"

Spontaneously , stopped they to adore
A cloud of passion overshadow their eyes
Before an adjacent flower shop.
" No phone have I to call me
When the pulses of my words dry up in your soul,
Or when slivery turns in your hands my image..." Starts she.
"I will always listen," says he, " to the water falls of your eyes
As they roll down into the brook of my heart.
They will visit me as a melody falling on me as splatters
Carrying me to places where I can spy you
As you lie in a silky kiss
Stuck in my blood."

Behind the thick windows of the flower shop nearby
The Daffodils keep staring
At the greenery of their eyes coming back from a kiss
Waking up before the lips dive into
A distant spot in their hearts.
If not hindered by the mirrors of the windows, the Daffodils
Would have stretched their petals
to their hands.

(3) "Squares"

When darkness falls
Silence envelops the eastern part of the city;
And when streets carry pedestrians' feet homeward
From northern miserable dates, and postponed,
In squares where relics of love scents
Combine paths in despair;
Or prepare
For the evening the meaning of questioning
On a disturbed lip.

(4) "A Whip"

A sidewalk sleeps with some boys that have covered it
From the night frost with their burning bodies.
Before flying towards dreams, they tightened around them
Their dusty clothes in deeply defeated spirits,
and slept away.

Despite the retreat of their skins from the mad race for survival.

Without care to their piling bodies as they lay down in the fire of naked lands,
Cars, shocked with their presence, hurriedly turn right and throw
Dirty water on their faces—
A scene of anarchy that prolongs the shining misery in the rivers of their Eyes,
As the dream becomes their path to security,
and they with their miseries extend
The tail of its cloak about them.
Cars turn right hurriedly,
And throw on them the shadow of a blind whip called pain..

(5) "Slaver"

Those who laid their backs on streetlamps
At the end of this passage, are women who experience love in a slaughtered desire;
And yearn for an absence that would burry

The agonies of their tender souls,
In a time that has captured their moons in his cages
Where they defeat in the image of a man popping
In the fire of their beds other men that betrayed them
And ran away with the flower of their dreams.
Therefore, they make an honorable trap for the passers-by
By exposing their silky bodies
And pouring soft ecstatic words in their way;
As some will fall victims
In the misery of their flowers
As they respond to
A slaver flowing down unexpectedly
To their feet.

Silk's marriage to itself

On an autumn evening imbued
with jasmine, figs and songs,
memories sweep off
the roses of dried speech in the courtyard,
where you have sat for a long while,
lulling the feathers of light love.

The years that had crowded with many women
-who light up your night in a quietude - abandoned you
and never turned around to wave again

to the echo in your remoteness.

Here you are, inadvertently alone.

You resort to your eyelids seeking sleep, filled with the void!

There are no white fingertips

to steal into the warmth of your hair,

out of the flow of their marble desire,

no vines of a lip whose grapes longing

squeezes into glasses,

no bodily silk burningly wrinkling

in your bed this evening.

You return to the matter of your sorrow

like the losers of life and love and friends.

The girl you had met in the prime of your life,
from whose charm's buds a rose rose in your hands,
she loved you more than she had loved her soul.

She wanted you, not heeding the brownness of your skin,
and the disappointment of your eyes when you'd stare
at her silence from afar.

She preferred you to the youths who sought out her love
over many nights.

But you didn't notice!

Perhaps there was no unique ritual for affection
at the time.

The lover's tryst was like the wind
when stroked by a desire to hug the echo.
Who loved you then
was enough to drown your eyes
in a cloud of emotional yearning.
But you didn't notice!

You weren't so handsome
to try to allure her
into the snares of your charm at first glance.
You weren't good
at improvising a quick love talk
to capture her stray gazelle.
You weren't of a creative imagination
to enrich the place's palms with her companionship.
But she, as such, had always loved you
for no apparent reason to give in answer to the question
of those privy to her secret.
She deliberately let herself fall
into your nets.
But you didn't notice!

The girl who over-spruced up herself
when she met you at the river's bank,
who adorned her neck with silver necklaces
for necking,
and tied her braids with red ribbons.

She was fit for love more than anything else.

She was unable to quickly
release some of the madness of the imaginings
when she, in the swift flowing,
tattooed the first letter of your name
on a spot near her navel.

The girl, who doesn't share with her siblings their sleep,
got used to thinking of you for long,
and of a white horse that would alight on her balcony's bought
on a near evening.
But you didn't come
not did flicker into view a blind apparition
of that horse!

The girl, who danced with tilted wood while you were away,
kept on singing for the night
a pleasant shawl from Nahawand,
never caring about the glasses of wine that stare at a lip
from which season of thirst breed.

The girl whom night fails to understand her desire

to cuddle the silk of the pillow,
the wellspring of her lovesickness streamed through passes
of borders looking out onto you.

But you didn't notice!

Whenever she aimed the arrow of her eagerness
at a cloud of a dream she yearned for, she never
hit anything but the loneliness of her irises in the breaking
of mirrors!

You realize that time has gone by ,
and that you are no longer what you were
in the prime of life .

In her presence today , you are not good at climbing to a summit
to reach the terza rima of her desire in the evening ,
you aren't able anymore
to keep pace with the horses of her femininity in a battle
you'll undoubtedly los at the threshold of night,
when the expanse overflows from eyes gazing profusely
at her warmth and never get sated !
you knew what aging would do
in a body exhausted by temptations and impossible tedium .

the girl whom you no longer, after you this day , owe a new
apology, she loved you more than she loved her soul.

She loved you
You, who is unable to remember anything of the fire of his
life story
except this light ash !

The River

O River!
If you had eyes,
If you just tried to see,
You, undoubtedly, would have recognized the child
Who kept wavering to you from afar;
The child who incessantly looked at you
With an ever-fresh sense of surprise never to abandon him,
The child that kept looking tirelessly at your unseen shores –
That child was but me.

O River!
Countless wishes bloom along your shores,
Anguished hearts are refilled with hope,
Only your azure suffices
To awaken decayed dreams in our eyes.
You knew when you pierced the horizon
That you were only deepening the feelings of expectation between two shores
longing for each other;
Between two lovers that should possess too many dreams and power to cross
your vastness for a single kiss.

O ye, who strongly believe
That a timeless thirst is waiting somewhere,
A thirst whereto you have to set your voyage,
To extinguish its insatiable, never-ending longing.
You knew, then, that those conspiring rocks that always blocked your way
Had no power to exhaust your desire to continue your eternal travel.
Your ever-flowing waves have embellished, with sounds of the flute,
The surface of those rocks to make them glow.

Throwing Your Grief as a Rock into the Waters

In your forties,
Wingless,

You urge the meaning to fly once again,
As though you are powerful enough, once more, to step over the clouds.

Heading towards your own wilderness

The winds put all the sins of the tale upon your shoulders.

Since you stopped at the gates of your past

With chained legs,

Neither your years returned to the song;

Nor did the gorgeous girls come back from the trees of childhood jocundly
To your fields.

In your forties,

There, near the springs

Longing takes you towards the deers,

That no more listen to your songs

When you feel their approaching steps

And when the bird of words chirps

On a lonely branch in the heart.

You throw your grief like a rock into the sea
And see your face burning
In the furnace of the lost painful moment.

In your forties,
When you are fastened
To the flutes on the shawl of a ballad,
Find a dove forgotten in your own travelling meaning.
Do not exhaust the tender melody
With sighs of the memory that circle around your soul like bracelet.

In your forties,
The past assumes you are so close to its orchards,
While you are there still stuck in the wilderness of your fantasies.
When you started your voyage
Towards your glittering metaphor,
You paid no attention to the thorny questions
Staring from afar at your feet.

In your forties on the roads,
No more you need to fold your shadows
As you head towards the pleasures of life,
Trying to reach the lost bank of the river.

Memory asks, "When was it when you went bewildered in the presence of
oblivion?"

What would have hurt your innocent past if you stopped at its noble gates for
greeting,

Dropping off the burdens of rejection that have watered your eyes with the thirst
of nothingness?

In your forties,
A woman from the past visits you;
Don't be rude to her flutes by asking about her distant love stories.
Save her from the deceptive mills,
And restore her to pure joy
And to her flowers;
Listen to the bird of her soul
Neglected in the trees of absence;
Be like the soft rains for her if she goes astray;
Be the metaphorical chord if she smiles;
And be an existential passion
If she looks at you.

But, when you approach her extensive fires,
Be nothing but ashes.

Only You, Nobody but You

When you sleep,
Nobody sees you,

Even if you cry loudly in the prairies of dreams.

Your footsteps are traceless

Even if you walk upon the silk of the first desire towards the farthest kiss.

The earth has now power to recognize your radiance in the vastness of absence.

When you sleep,
You lock your eyelids

Against faces no longer know the true meaning of love in their own eyebrows.

With your hands,
You dig a hole for the past

Where through, you pierce toward the spring of those who enveloped your heart
with liveliness, singing, and hope.

In your sleep,
It is enough to wave from your bed
For those you cherish
To make them land down from the clouds of their past,
And from their oblivion.
You proceed to distant years
With a soul liberated,
No misty horizons hinder your way towards your far places.

In sleep,
Fantasy overcomes its own shortcomings,
Hopefulness takes revenge from its pangs and its guards.

In sleep, no day or night is there;
Times are equal in meaning and in the passion for meditation on absence.

In sleep, you go farther than the echo of your memory,
And closer to the blossoming of a rose in its field.

You are the last, the first, and the second.
Your shadow on the road is the third of two
Ready for questions towards a forgotten destination.

In sleep, you need no compass
To know that all the surrounding eyelids are primarily directed to you

As they emerge from the past.

Only you, nobody but you

Have to observe the lightness of the souls,
And touch the feathers of their merry bird.

Only you

Have to liberate the last doe of sentiment
Off the traps of her upcoming gloom

And its steel chains

In sleep, it is easy to find
A noiseless place

To water the roses of your soul with sentimental clouds,

No more, you need an extra key to enter
Your beloved's home at night;

In sleep, the beloved who neglected you during her painful times

Will come to you—
The beloved who hid her passions

In the spring of her startled cheeks and eyelids.

*In sleep, it is not a sin to date
Any of the ladies who once captivated your youth with her eyelash
And who loved you against her family's wish.
You merrily travel in your dreams towards the secret
Of the muddled planet in the eyelids of those whom you have seduced on the
beaches of silence last time.
You are no more obsessed to know the lady who ignored your glamour coming
from the past memories;
No woman can resist your masculine scent,
Tonight.*

*In sleep, friendssquat on the soft rug
Of your heart;*

That lady, who granted you intimacy for a time, visits you;

And there come those you have waited;

Among them is a strange child you hardly remember;

The child who keeps looking at you when you ignore him;

And whenever you come close to him, you feel strange!

That strange child bears within his hands a blind lantern;

You have no knowledge of his secret;

And when you try to get a spark from his fire,

You drown in darkness!

Your attempts at reading the absence of his features exhaust you.

His eyes are but thorns of the past

That attack your eyelids like sharp arrows whenever you look.

August's sun sows us

Sweetheart ! pass by the clouds

Let us hurl the wishes at the crossways in the plain,

When we were born

Like grass between the rocks on the hills nearby

We were close to secret

At two bows' length from the end of songs

Whose forlornness the flutes capture in the groaning of reeds

The baby of our love was possible dew and fragrance.

When August's sun sows us

At the beginning of the field between two pomegranates

And goes away ,

The tracks of our skies become silver for the songs,

It takes us by our hands to the beginning of life

In the honey of bees, we proceed towards it,

Touch the lotus jujube of its sweetness in our little footsteps

How often we watch in the distance

The butterflies of our souls

As they go up above the pigeon cooing,

That lightness of creatures leaping among the palms of spikes

It would take us on a wing of sprinting,

We would sing

We would awaken the wishes of our childhood's boughs
And hide the lilies in their shade.

Sweetheart ! pass by the clouds
Ease off the reins of your love's horses
So we could escape destruction by hunters
Who spread the arrows around those hills nearby
Let the horses unloose a desire
Lurking in the wings of their legs
So that it may embrace,
due to an alienation in my blood, a country

Sweetheart ! pass by the clouds
Take me to the tree of time a wave
To the far-off exiles in your shadow
Let me try my luck with the wind
When it blows through our free grass
Probably I snatched the last sky from its feathers
And continued my walk to the mecca of your soul
Because all the roads that would carry my
Towards our southern love from here.

Sweetheart ! pass by the clouds !
The rural fatigue takes us
To another fatigue just like us.

Since we were born,

We've been living with wheat and palm trees.

Our spirits have never deserted the tribe's past

Secretly when time tightened its grip on them and on us.

Yet, storytellers walk in my dream

If I doze on your eyelash and they will say to me :

There isn't enough left of our lives

To walk on two banks.

We'll never be able to relate

Our story in two different books about time and the soul.

We have no last choice but to hid in a body

two bodies,

Because I have to be you

And you have to be ...me.

Touching Your Soul, It Glows with Light

On your way to the café, you know pretty well,
Some littledelight is waiting for you.
As if you were hurrying to meet you beloved,
You go before the date,
And select a remotely placid corner.

In mornings of muddle,
When you are sentimentally charged like a lute of longing,
Nothing spoils your temper,
You take a sip of coffee;
And shut your eyes, and smile.
Once more, you gaze at the vastness in front of you;
Your eyes get filled up with countless words,
That all the people around can easily read.

You are not solitary, you know,
When you are with your cup of coffee;
An endless horde of memories is summoned up.

In somber silence,
You listen to the flooding waterfalls
Of faces and memories;
You are enveloped, then, with the scent
That carries you back to the fragrant orchards of childhood.

Your coffee cup is a window
Through which you overlook your forgotten dreams.
It is a soft palm gently patting the shoulders of your day;
Touching the darkness of your soul;
Inciting you to open your lungs up
To merge with this harshness of this world.

The black coffee you drink,
Someday,
Will glow with light.

Loss

on the threshold of night
They await the passing of the last evening
Their eyes filled with sorrow
They willingly forget themselves in the pathways of pains
Where mistaking them for the flames of estrangement
from hopes they left behind the path of time,
you would think they are drunk when they are sober
But the shock is even harder on a sprout
in the spring of their eyes
They did not wish for their wounds to leave their footsteps stolen at the very
start of the path
where they stayed away from the blossoms of their days They rested to an
exhausting exile that leafed out in
their chests

That's how the losers do with their time
When it is finally time
When the last path heads nowhere in the face of night
for they had shared everything
And no words are left for them from the wine of
speech to make a judgement
For so their night didn't care about the screams
coming from their memories
behind the door of life
Oh, how noble it would have been of their dreams
to stay on paper
in the closet

Tears Rolling down Her Salted Burning Lips

We were building sand homes near the coast
When he left for fishing, for the last time...
We raced to return the trimmings of his net
To his little canoe.

With little hands
We waved unceasingly to the last wave
That snatched his boat away,
Away from the times of our childhood.

Behind the window bars, our little heads squeezed;
With eyes fixed on the coast road;
Mother's wings spread over our little shoulders
As she injected her body among ours;
Immensely worried about our budding innocent souls.

Scared that her long hair may submit to the winds,
, railing forward on the metal If she bent
I drew her back towards the warmth of the timber room.
Then I stared at the seashores in her eyes,
And saw the sea travelling far beyond the sand homes.

"Sure, he will return," she said,
Before her tear floored upon my lips— mysalted burning lips.
Twenty years did not avail to demolish the sand homes
In our eyes.
The dried out face of my father laid upon the waves
the silver years of our age;
An age abandoned in muddy traps.

Became a window that looks at

Still, my beloved mother conceals her regrets behind her shadow.
Still, on the mornings,
She makes fresh bread with her dreams;
And at midnights,
She reheats what remains of her wishes on the stove of her soul.
Still, we believe her and eat the bread of her lie,
Just to live on.

Ali Al-Hazmi

- Born in (Damad) – Saudi Arabia (1970).
- Obtained a degree in Arabic language and literature at Umm Al-Qura University - Faculty of Arabic Language - in 1992.
- He has published poems in local and international magazines and newspapers such as The Seventh Day (Paris), Creation (Cairo), Nazoa (Amman) and The New Text.

Participated in numerous recitals of poetry inside and outside of Saudi Arabia:

- International Poetry Festival Costa Rica 2013
- International Poetry Festival VoixVives in Toledo, Spain 2014
- International Poetry Festival Punta del Este, Uruguay 2015
- Madrid Voice life Poetry Festival in Spain 2016
- International Poetry Festival Havana, Cuba 2016
- International Poetry Festival in Medellín, Colombia 2016
- Istanbul Poetry Festival in Turkey, 2016
- International Poetry Festival in Roma 2017
- International Academy Orient - Occident in Romania 2017
- International Poetry Festival Madrid, Spain 2017
- International Poetry Festival Malaga, Spain 2018
- International Poetry Festival February, Madrid. Spain 2018

prizes:

- The world Grand prize (forPotery) International Academy Orient - Occident in Romania 2017
- Medal of honor to the poetic and literary merit in the XIV EncuentroInternacionalPoetas y Narradores De las Dos Orillas y 4o Congreso de Literatura 2015 , Punta del Este Uruguay.
- The poem (A street through a wall) Grand prize Verbumlandi- international poems - Italy 2017.

He has published the following books of poetry:

- (Gate of the Body) Almadina- Jeddah- 1993
- (Losing) Sharqiyat- Cairo 2000

- (The gazelle drinks his image) Arab Cultural Center-Beirut 2004
- (Reassuring on the Edge) Riad-Al Rayes - Beirut 2009
- (Now in past) Arab Cultural Center-Beirut , 2018
- Audio CD poetry - Hail Literary Club, 2010

Has five printed books translated to different languages:

- (Tree of absence)Translated into French-lilDiston - France 2016
- (Reassuring on the Edge) Translated into Spanish publishedby University of Costa Rica Editorial 2013, House of Poetry Foundation.
- (Reassuring on the Edge) Translated into French- larmatan - Paris 2016
- (fragmentation of life) Translated into Turkish - Art Shop Istanbul -Turkey 2017
- (A definite way in the mist)Translated into English and Romanian language -Academy Orient - Occident - Romania 2017

Arab and international critics wrote about his poetic production:

The Book (Aesthetic elements and Artistic Composition in the Poetry of Ali al-Hazmi) Critic. Dr.Leila Shabelle - National - News 2012.

- The book (Bird of Fire accompanying print about the experience of the poet Ali al-Hazmi) Moroccan critic / Ibrahim Algahoegi - Arab Scientific Publishers (Publishers) / Jizan Literary Club 2013
- The (book Manifestations of absence) critic. Ali Haft Arab Scientific (Publishers) / Jizan Literary Club 2015

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publisher online and owner, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžialić

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Али ал-Хазми

Поведи ме до мог тела

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publisher online and owner, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžialić

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

NEKOPIRAT

Улица кроз зид

Трпети муке од жене у машти,
жене створене визијама
од илузија и емотивног бола.

Спавати блажено на трњу њеног смеха,
гледати је затворених очију лутајући пустинјама
своје пропasti.

Пустити је да лагано плете
замке својих чини око твог врата,
осећати лаке кретње њених корака
који се полако примичу твојој ноћи.

Гледати је како се попут лептира подиже
према обали у пламену твога кревета.

Пратити је до далеких граница неба
kad паперјем своје руке прелази преко пега
што се надимају при уздасима твојих груди.

Грлити је као голубицу
у везујућој жудњи.

Покривати скуне њене чежње
необузданошћу коња све до зоре.

* * *

Жена која ти је равнодушно пресекла животни сан
на две половине,
погледом просекла улицу
кроз зид твоје конфузије,
снажно закуцала ексер своје слике
у главу твоје маште,
жена која није могла да напусти зидове твоје самообмане.

* * *

Њена једина кривица била је што се насмешила једног дана,

на тротоару, младићу испред себе,

кога си ти блокирао, ненамерно,

стојећи између њих.

Гледао си је нетремице, са продуженом похотовом.

Ниси ни свестан био да је твоје стајање закаснело,

велике груди раскрилиће своје руке на ветру

да је ускоро

од тебе однесу.

Поведи ме до мог тела

Жена рече путнику: Поведи ме на море,
Тамо сам рођена на страсти таласа,
Ветрови ме однесоше на путовање
Од којег се ничег не сећам осим изгона
Који се плоди у пустоши моје душе.
Потреба за мало среће више ми не помаже
Да будем стрпљивија
И да разбацам пепео дугог чекања.

Момак говори девојци увлачећи њене прсте
под дугмад свог сакоа, страсно:
Дозволи да моја жудња за твојом стешњеношћу
Плута мало по површини мора
Јер море траћи нашу шансу
Да нађемо уточиште у носталгичном венцу који смо сплели
У веселим ноћима.
Не грли ме више јер ти загрљаји успављују
наше песме што вапе за даљином.
Нека се моја свећа у мом одсуству угаси и упали
жудњом љубавника таму ове ноћи.
Знао је он

да ће небо опет лити кишу
у одсуству његових руку... и није чекао!
Плашим се мора...

И ти, као ја, плашиш се мора?!
А оно је фрула природе, низија жудње,
Уточиште васељене!
Плашим се мора због тебе,
под његовим стопалима обала се круни у сва доба.
Бићемо уморни, рекох ти јуче:
Поведи ме до мог тела... одморимо се!
Бићемо уморни ако нас обале залију
Жеђу која се истиче ћутањем својим,
Бићемо уморни ако нас даљина огради
Овом звонком апатијом, а сан нам постане
Даљи од винове лозе у рукама.

Морнари се распитују за море!
Како би после свих тих година могли да се повуку
У његову сланост!
Шта је за њих остало у његовим водама

Осим блеставих алги и горке исцрпљености?!

Далеке земље које су исцрпиле њихове напоре

Разбијајући весла њихових жеља

Више се не осврћу

На ватре њихових погледа кад год питају

За ветар: Шта је он желео

Од усмеравања прамца њиховог путовања ка малаксалости?

Они који иду на море губе

Све бисере своје душе

Кад оставе сунца своје радости

У очима вољених

Превласт соли превише је сурова

Док на крилима душе прелази обалу у мрзовољи

И одговара на безбедносни рој

Који се појављује на површини воде

Безбрижно. . .

Изгубила је кључеве жудње

Усамљена жена

бори се с ударцима јесени

рукама лишеним

среће, породице и пријатеља.

Јесен која је пузала преко дрвећа

она је скрила

далеко од пролазника.

Како се само прошлости боји

и сна који је не посећује два пута док спава.

Кад год својим малим рукама заштити

лептире зоре који јој машу,

длан одсуства

односи њене сенке на ветру.

Није јој више стало

до чешљугара што беже од таме њене терасе.

Живот ју је научио да се клони

радости своје женствености, да не би тако брзо

посегла за зрелим воћем

на гранама тела

да не би покушала да пробуди дрхтавицу

При спуштању ноћи

изгубила је кључеве жудње

у дугом чекању којим тешти птицу

која крвари из душе

Упалим очима

без топлине, љубави и наде

весла низ празну реку

која окружује њену самоћу на рубу ноћи,

спремно се

предаје опаком изгнанству

уопште не гледајући фрулу која успављује

жар њене ватре

из даљине

Дуга ноћ пролази

на звонкој тишини њене самоће.

Бол који се огледа у огледалу

похотљиво посматра њен сан.

Нема јасног смисла

ове главобоље у њеној глави

јер јесен је прошла

и јутро лептирова

спрема се да поново крене

ка обали далеко на крају гугутања.

И ништа не спречава реку

да прати ток својих чланака

на оближњим брдима!

Може ли она поново да слави око даљине?!

Може ли да од сунца исплете шал своје женствености,

Од нове зоре?!

Градска плућа крцата поразима

(1) „Одлазак”

Руже речи тако брзо се суше на аеродромима;
Птице очију падају на терасе лица,
У горкој агонији се обраћају стиховима своје чистоте;
Прсти леда топе се у топлим рукама, хватајући се за њих последњи пут;
Кожне торбе туге спремају се за повраћање
Пошто чују последњи позив;
Руке машу сузама да падају са узвишеног дрвећа људских
Костију;
Срца искачу из драгих тела на седиштима пред лет,
Нектар пољубаца путује на образу
Који је већ везао безбедносни појас за струк;
Река хаоса меша се са гранама крикова које плове
У белини свести,
Или ћердају последње тренутке последњих загрљаја на обали која се
повлачи.
Обзиром да се у очима сна о сличном лету даљине смањују,
Руже речи ће остати на поду аеродрома, бежivotне и увеле
И у потпуном очајању.

(2),“Познанство”

Спонтано се зауставише да се диве

Како облак страсти сенчи њихове очи

Пред оближњом цвећаром.

„Немам телефона да назовем себе

Кад се била мојих речи у твојој души суше,

Или кад прут у твојим рукама моју слику врти. . .” почиње она.

„Увек ћу слушати,” каже он, „слапове твојих очију

Док се сливају у поток мога срца.

Они ће ме посећивати као мелодија која се на мене спушта као пљусак

Носећи ме ка местима где могу да те уходим

Док лежиш у свиленом пољупцу

Заглибљена у моју крв.”

* * *

Иза дебelog стакла излога оближње цвећаре

Нарциси нетремице буље

У зеленило својих очију које се одбија од пољупца

Будећи се пре него што усне зароне

У далеко место у њиховим срцима.

Да их не спречава стакло излога, нарциси би

Пружили своје латице

Према својим рукама.

(3) „Тргови”

Кад падне мрак

Тишина обавије источни део града;

И кад улице понесу кући стопала пешака

Са бедних северних састанака, и оних одложених,

На трговима где остаци љубавних мириза

Укрштају путеве у очајању;

Или припремају

За вече смисао питања

На узнемиреној усни.

(4) „Бич”

Тротоар спава са дечацима који га штите

Од ноћног мраза својим врућим телима.

Пре полетања ка сновима, око себе су умотали

Прашњаву одећу у поражавајућем расположењу,

И заспали.

* * *

Упркос повлачењу њихове коже из луде трке за опстанак.

Не марићи за своја згомилана тела која леже у огњу

Огољеног краја,

Аутомобили, шокирани њиховим присуством, брзо скрећу десно

И прљаву воду прскају им у лице –

Призор анархије који продужава блистави јад у рекама њихових

Очију,

Док сан постаје њихов пут у сигурност,

А они својим јадом затежу

Скуте његовог плашта око себе.

Аутомобили брзо скрећу десно

И бацају на њих сенку слепог бича

Званог бол.

(5) „Брод с робљем”

Оне што су наслониле леђа на стубове уличне расвете

На крају овог пролаза, жене су које доживљавају љубав

У искасапљеној жудњи;

И чезну за одсуством које би сахранило

Агоније њихових нежних душа,

У времену које је заробило њихове месеце у кавезе

Где оне у лицу мушкарца који пуцкета у огњу

Њихових кревета поражавају друге мушкарце који су их издали

И побегли са цветом њихових снова.

Зато оне постављају часну замку пролазницима

Тако што излажу своја свилена тела

И просипају нежне заносне речи на њихов пут;

Будући да ће неки увек пасти као жртве

У јаду њиховог цвећа

Док одговарају

На брод с робљем који неочекивано плови

Под њихове ноге.

Венчање свиле са собом

Једне јесење вечери натопљене
јасмином, смоквама и песмама,
сећања обарају
руже увелог говора у дворишту,
где већ дugo седиш
љуљушкајући перје лаке љубави.

* * *

Године које су биле препуне жена
– које у тишини пале твоју ноћ – напустиле су те
и никад се нису окренуле да поново махну
одјеку у твојој осами.

Ево те, несмотreno самог.

Обраћаш се својим очним капцима који траже сан, испуњени празнином!
Нема белих врхова прстију
да се прокраду у топлину твоје косе,
из тока њихове мермерне жудње
нема винових лоза усне чијег се грожђа чежња
у чаше цеди,

нема телесне свиле која се ватreno гужва

ове вечери у кревету твом.

Враћаш се питању своје жалости

као губитници живота, љубави и пријатеља.

* * *

Девојка коју си срео у цвету младости,
из чијих пупољака лепоте ниче ружа у твојим рукама,
волела те је више од душе своје.

Желела те је не марећи за тамнопутост твоје коже,
ни за разочарење твојих очију кад би издалека
гледао ћутање њено.

Више те је волела од младића који су ноћима
тражили њену љубав.

Али ти ниси приметио!

Можда у то време није било јединственог
ритуала за љубав.

Љубавни састанак беше као ветар
kad га жудња мази да загрли ехо.

Ко те је волео тада
било је довољно да спусти поглед
у облаку емотивне чежње.

Али ти ниси приметио!

* * *

Ниси био тако згодан
да покушаш да је намамиш
у замке свог шарма на први поглед.

Ниси био добар
у импровизацији брзог љубавног разговора
да ухватиш њу газелу залуталу.

Ниси имао креативну машту
да обогатиш палме друштвом њеним.

Али она, као таква, увек те је волела
без икаквог очитог разлога да одговори на питање
посвећено њеној тајни.

Промишљено се препуштала паду
у твоје мреже.

Али ти ниси приметио!

* * *

Девојка која се дотеривала

за сусрет с тобом на обали реке,

која је украшавала врат огрилицама

од сребра

и везала плетенице црвеним тракама.

Она је била спремна за љубав више од свега.

Није умела да брзо

ослободи део лудила из маште

када је, хитрим потезима,

истетовирала прво слова твога имена

код свог пупка.

* * *

Девојка која не дели сан са сестрама,

беше се навикла да дуго размишља о теби,

и о белом коњу који ће у предвечерје слетети

на балкон њен.

Али ти ниси дошао

нити је на видику залепршала појава

тог коња!

* * *

Девојка која је плесала са кривим дрветом док тебе није било,
по целу ноћ певала
са лепим шалом из Нахаванда,
не марећи за чаше вина које зуре у усну
из које се доба жеђи рађа.

* * *

Девојка чију жељу да грли свилу јастука
ноћ не успева да разуме,
врело њених љубавних јада текло је кроз граничне
прелазе који су били окренути према теби.

Али ти ниси приметио!

Кад год је стрелом своје жудње гађала
облак сна за којим је чезнула, никада није
погодила ништа осим самоће својих перуника у разбијању
огледала!

* * *

Ти схваташ да је време прошло

и да више ниси оно што си био

у цвету младости.

У њеном присуству данас не можеш да се попнеш на врх

да би досегао терцину њене вечерње жудње,

не можеш више

да држиш корак с коњима њене женствености у боју

који ћеш на прагу ноћи несумњиво изгубити,

kad се пространство прелије из очију које издашно гледају

њену топлину и никад се не засите!

Знао си шта ће старење учинити

телу исцрпљеном искушењима и невероватном мучнином.

* * *

Девојка којој више не дугујеш ново

извиђење, волела те је више од душе своје.

Волела те је,

тебе који не можеш да се сетиш ничега од жара

животне приче

осим овог пепела!

Река

Ах, реко!

Кад би имала очи,

Кад би само покушала да видиш,

Несумњиво би препознала дете

Које је непрестано тетурало ка теби издалека;

Дете које је те непрестано гледало

Вечно свежим осећањем изненађења које га није напуштало,

Дете које је неуморно гледало у твоје невиђене обале –

То дете сам ја.

* * *

Ах, реко!

На твојим обалама безбројне жеље цвату,

Ојађена срца поново надом се пуне,

Довољна је само твоја плавет

Да пропале снове пробуди у очима нашим.

Кад си пробијала хоризонт знали си

Да само продубљујеш осећања очекивања између две

Обале које жуде једна за другом;

Између двоје љубавника који би требало да поседују превише снова и снаге

Да пређу твоје пространство због једног јединог пољупца.

* * *

Ах, ти, која снажно верујеш

Да негде чека бескрајна жеђ,

Жеђ према којој мораш да усмириш своје путовање,

Да угасиш њену незаситу, бескрајну чежњу.

Знала си тада да уротничке стene које су ти увек блокирале пут

Немају снаге да иссрпе твоју жудњу да наставиш вечно путовање.

Таласи твоји који вечно теку улепшали су, звуцима фруле,

Површину тих стена које сада блистају.

Бацање бола као камена у воду

У четрдесетим,

Без крила,

Дође ти да поново полетиш,

Као да си, још једном, довољно јак да пређеш преко облака.

* * *

Идући према сопственој дивљини

Ветрови све грехове приче товаре на твоја плећа.

Како си се зауставио на капији своје прошлости

Са окованим ногама,

Ни твоје године нису се вратиле песми;

Нити су се дивне девојке весело вратиле са дрвећа детињства

У твоја поља.

* * *

У четрдесетим,

Тамо код извора,

Чежња те одводи према јеленима

Који више не слушају твоје песме

Кад осећаш њихове приближавајуће кораке

И кад птица речи цвркуће

На напуштеној грани срца.

Бацаш свој бол као камен у воду
И видиш своје лице како гори
У пећи изгубљеног болног тренутка.

* * *

У четрдесетим,
Кад си прикован
За фруле на шалу баладе,
Пронађи голубицу заборављену на сопственом путовању.
Немој да исцрпиш нежну мелодију
Уздасима успомене који круже око твоје душе као наруквица.

* * *

У четрдесетим,
Прошлост сматра да си тако близу њеним вођњацима,
Док си ти тамо још заглављен у дивљини својих фантазија.
Кад си започео путовање
Према својој блиставој метафори,

Ниси обратио пажњу на трновита питања

Која издалека зуре у твоја стопала.

У четрдесетим на друмовима,
Више нема потребе да пакујеш своје сенке
Док идеш ка животним уживањима,
Покушавајући да стигнеш до изгубљене обале реке.
Сећање пита: „Кад оно беше кад си ишао збуњен присуством
Заборава?”
Шта би повредило твоју невину прошлост да си застао пред њеном дивном
Капијом због поздрава,
Носећи терет одбацивања који ти је наквасио очи
Жеђу ништавила?

* * *

У четрдесетим,
Посећује те једна жена из прошлости;
Не буди груб према њеним фрулама питајући је за њене далеке љубавне
приче.
Поштеди је варљивих воденица

И врати је чистој радости

И њеном цвећу;

Слушај птицу душе

Занемарену у дрвећу одсутности;

Буди за њу као нежне кише ако залута;

Буди метафорична струна ако се насмеши;

И буди егзистенцијална страст

Ако те погледа.

Али, кад се приближиш великим ватрама,

Не буди ништа осим пепео.

Само ти, нико него ти

Кад спаваш,

Нико те не види,

Чак и ако гласно плачеш у преријама снова.

Твојим корацима не може у траг се ући

Чак и ако ходаш по свили прве жудње према најдаљем пољупцу.

Земља сада има моћ да препозна твоју блиставост у пространству

Одсутности.

* * *

Кад спаваш,

Закључаш капке

Од лица која више не знају право значење љубави у својим

Обрвама.

Својим рукама

Копаш јаму за прошлост

Где се пробијаш према извору оних који су ти умотавали

Срце живошћу, певањем, надом.

* * *

У сну,

Довољно је да махнеш из кревета

Онима које волиш,

Да их натераш да се спусте са облака прошлости

И из заборава.

Грабиш ка далеким годинама

Са ослобођеном душом,

Никакви магловити видици не ометају те на путу у места далека.

* * *

У сну,

Машта превазилази властите недостатке,

Нада се свети својим јадима и чуварима.

У сну, нема ни дана ни ноћи;

Времена су једнака по значењу и страсти за медитацију о одсутности.

У сну, идеш даље од еха свог сећања

И ближе цветању руже у пољу.

Ти си последњи, први и други.

Твоја сенка на друму трећа је од двоје

Спремна за питања ка заборављеном одредишту.

* * *

У сну, не треба ти компас

Да би знао да су сви околни очни капци првенствено усмерени ка теби

Док израњају из прошлости.

Само ти, нико него ти,

Мораш да посматраш лакоћу душа

И да додирујеш перје њихове веселе птице.

Само ти

Мораш да ослободиш последњу срну осећања,

Замки њене предстојеће таме

И челичних окова.

* * *

У сну, лако је наћи

Бешумно место

Да залијеш руже своје душе сентименталним облацима,

Више ти не треба резервни кључ да уђеш

У кућу своје драге ноћу;

У сну, волјена која те запостављала у своја тешка времена

Дођи ће к теби –

Вољена која је скривала своје страсти

У пролећу својих преплашених образа и капака.

* * *

У сну, није грех заказати састанак

Било којој од дама које су ти некад освајале младост својим трепавицама

И које су те волеле против жеља своје породице.

У сновима весело путујеш према тајни

Смушене планете у очним капцима оних које си последњи пут

Завео на плажама ћутања.

Више ниси опседнут тиме да познајеш даму која је игнорисала твој сјај

Који долази из давних успомена;

Нема жене која може да одоли твом мушким мирису,

Вечерас.

* * *

У сну, пријатељи чуче на меком тепику

Твог срца;

Посећује те дама која ти је неко време пружала присност;

И долазе и оне које си чекао;

Међу њима је чудно дете којег се једва сећаш;

То дете које те нетремице гледа када га игноришеш;

И кад год му се приближиш, осећаш се чудно!

То чудно дете у рукама носи слепи фењер;

Ти уопште не знаш за његову тајну;

А кад покушаш да добијеш искру из његове ватре,

Потонеш у таму!

Твоји покушаји да прочиташи одсуство његових црта лица исцрпљују те.

Његове очи само су трње прошлости

Које напада твоје очне капке као оштре стреле кад год погледаш.

Августовско сунце сеје нас

Драга, прођи поред облака,
Бацимо жеље на раскршћа у низији,
Када смо се родили
Како трава између стена на оближњим брдима,
Били смо близу тајне,
На две дужине гудала од краја песама
Чију неутешност фруле хватају у јечању трске,
Дете наше љубави било је могућа роса и мирис.

* * *

Када нас, на почетку поља између два нара,
Посеје августовско сунце,
И оде,
Путање наших небеса постану сребрне због песама,
Оно нас за руке води до почетка живота
У меду пчела, ми стремимо ка њему,
Малим корацима додирујемо бонбон његове слости.

Колико често гледамо у даљини

Лептире својих душа

Док се дижу изнад гугутања голубова,

Та лакоћа створења која скакућу међу вршцима палми

Повела би нас на крилима спримта,

Ми бисмо певали,

Будили бисмо жеље грана свога детињства

И скривали љиљане у њиховој сенци.

* * *

Драга, прођи поред облака,

Попусти дизгине коња своје љубави

Да нас не униште ловци

Који сеју стреле по оближњим брдима

Нека коњи пусте жудњу

Која у заседи чека у крилима њихових ногу

Тако да она, захваљујући отуђењу у мојој крви,

Загрли земљу.

Драга, прођи поред облака

Поведи ме до дрвета времена

До далеких изгнаника у твојој сенци

Да окушам срећу са ветром

Кад дува кроз нашу слободну траву

Вероватно сам дограбио последње небо из његовог перја

И наставио пут ка Меки твоје душе

Зато што би ме сви путеви одавде водили

Према нашој јужној љубави.

* * *

Драга, прођи поред облака!

Сеоска изнуреност води нас

До још једне изнурености као што је наша.

Откад смо се родили,

Живимо са житом и палмама.

Наш дух никада није напустио прошлост племена

Потајно када је време стезало свој захват на њему и нама.

Ипак, причалице крстаре у мом сну

Ако придремам на твојој трепавици, и тада ми кажу:

Није нам остало доволно од живота

Да бисмо шетали на две обале.

Никада нећемо успети да испричамо

Своју причу о времену и души у две различите књиге.

Немамо последњег избора осим да у једно скријемо два тела,

Зато што ја морам бити ти

А ти мораш бити... ја.

Твоја душа на додир засветли

На путу до кафића, то ти је прилично познато,

Чека те нека мала радост.

Као да ти се жури да се нађеш с вљеном,

Одлазиш много пре

И бираш далеко тихо ћоше.

У јутрима ошамућености,

Кад си чувствено напет као лаута чежње,

Ништа ти не квари расположење,

Пијуцнеш кафу;

Заклопиш очи и насмешиш се.

Још једном погледаш пространство испред себе;

Очи ти се напуне мноштвом речи

Које сви око тебе лако читају.

Кад си са својом шольом кафе,

Знаш да ниси усамљен;

Тада се окупља бескрајно мноштво сећања.

У суморној тишини,

Ослушкујеш набујале слапове

Лица и успомена;

Потом те обавије мирис

Који те враћа у мирисне вођњаке детињства.

Твоја шоља кафе прозор је

Кроз који посматраш своје заборављене снове.

Она је меки длан који нежно тапше плећа твог дана;

Додируји таму твоје душе;

Подстичуји те да широм отвориш плућа

Да се стопе са сувовошћу овога света.

Црна кафа коју пијеш,

Једног ће дана

Засветлести јако.

Губитак

На прагу ноћи

Чекају пролазак последње вечери

Њихове очи испуњене су тугом

Радо се заборављају у путањама бола

Где бисте заменивши их за пламенове отуђења

Од нада које су оставили иза путање времена

Помислили да су пијани када су трезни

Али је шок још тежи на младици

У пролећу њихових очију

Нису желели да њихове ране оставе трагове

На самом почетку путовања

Где су се држали далеко од бехара својих дана

Који су оставили изгнанику који је пролистао

У њиховим грудима.

Тако се губитници односе према свом времену

Када је најзад време

Кад последња путања не води никуд суочена с ноћу

Јер они су делили све

И није им остала ни реч од вина

Говора да би донели суд

Јер њихова ноћ није марила за крикове

Који су долазили из сећања

Иза врата живота

Ах, како би племенито било од њихових снова

Да су остали на папиру

У ормару.

Сузе роне низ њене слане вреле усне

Градили смо куле од песка на обали

Кад је он отишао у рибарење, последњи пут . . .

Појурили смо да рубове његове мреже вратимо

У његов мали чамац.

Ручицама својим

Махали смо непрестано последњем валу

Који је однео чамац,

Однео га из времена нашег детињства.

* * *

Иза решетака прозора вириле су наше главице;
С погледом упртим у пут уз обалу;
Мајчина крила надвише се над наша мала плећа
Кад се она убаци између нас;
Бескрајно забринута због пупања наших невиних душа.

Уплашена да ће се њена дуга коса предати ветровима,
Онако лелујава на металу ако се нагне,
Повукох је према топлини дрвене собе.
Затим се загледах у морске обале у њеним очима
И видех како море одлази далеко од кула од песка.

„Наравно, вратиће се он,” рече она.

Пре него што њена суза паде на моје усне – на моје слане вреле усне.
Двадесет година није успело да уништи куле од песка
У нашим очима.

Исушено лице мог оца на валовима постаде
Прозор који гледа на сребрне године наше доби;
Доби остављене у блатњавим замкама.

Још увек моја драга мајка скрива жаљење иза своје сенке.
Још увек у рана јутра,

Прави свежи хлеб сновима својим;

А о поноћи,

Подгрева остатке жеља на пећи своје душе.

Још увек јој верујемо и једемо хлеб њене лажи,

Само да бисмо живели даље.

Али ал-Хамзи

- Рођен у Дамаду – Саудијска Арабија
- Дипломирао арапски језик и књижевност на Универзитету Ум ал-Кура – Факултет арапског језика – 1992.
- Објављује песме у домаћим и страним часописима и новинама, као што су Седми дан (Париз), Стваралаштво (Каиро), Назоа (Аман) и Нови текст.

Учествовао је на бројним рециталима поезије у Саудијској Арабији и ван ње:

- Међународни фестивал поезије Костарика, 2013.
- Међународни фестивал поезије Voix Vives у Толеду, Шпанија, 2014.
- Мадридски фестивал поезије Глас живота, Шпанија, 2016.
- Међународни фестивал поезије Хавана, Куба, 2016.
- Међународни фестивал поезије у Меделину, Колумбија, 2016.
- Истанбулски фестивал поезије у Турској, 2016.
- Међународни фестивал поезије у Риму, 2016.
- Међународна академија Исток-Запад у Румунији, 2017.
- Међународни фестивал поезије Мадрид, Шпанија, 2017.
- Међународни фестивал поезије Малага, Шпанија, 2018.
- Међународни фестивал поезије Мадрид, Шпанија, фебруар 2018.

Награде:

- Светска велика награда (за поезију) Међународне академије Исток-Запад у Румунији 2017.
- Медаља части за песничке и књижевне заслуге на XIV Encuentro Internacional Poetas y Narradores de las Dos Orillas y 40 Congreso de Literatura 2015, Punta del Este, Уругвај.
- Велика међународна награда Verbumlandi за песму Улица кроз зид у Италији 2017.

Објавио је следеће збирке поезије:

- *Капија тела, Алмадина – Џеда 1993.*
- *Губљење, Шеријат – Каиро 2000.*
- *Газела пије своју слику, Арапски културни центар, Бејрут 2004.*
- *Уверавање на оштрици, Ријад ал-Рајес – Бејрут 2018.*
- *Сада у прошлости, Арапски културни центар – Бејрут 2018.*
- *Аудио поезија на ЦД-у – Књижевни клуб Хаил, 2010.*

Има пет књига преведених на разне језике:

- *Дрво одсутности* преведено на француски, Лил, Дистон – Француска 2016.
- *Уверавање на оштрици* преведено на шпански, у издању Универзитета Костарике, 2013.
- *Уверавање на оштрици* преведено на француски, Ларматан – Париз 2016.
- *Фрагментација живота* преведена на турски, Уметничка радионица Истанбул – Турска 2017.
- *Сигуран пут у маглу* преведен на енглески и румунски – Академија Исток-Запад – Румунија 2017.

О његовом песничком стваралаштву пишу арапски и страни критичари:

- *Естетски елементи и уметничка композиција у поезији Али ал-Хамзија,* Др Лејла Шабел, *National News* 2012.
- *Жар-птица као пратеће искуство песника Али ал-Хамзија,* марокански критичар Ибрахим Алгаоеги – Арапски научни издавачи – Књижевни клуб Џизан 2013.
- *Манифестације одсутности,* Арапски научни ситраживачи – Књижевни клуб Џизан 2015.

Превео са енглеског

Лазар Маџура

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publisher online and owner, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžialić

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

NEKOPIRAT